

Sygn. akt III AUa 1594/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Renata Szelhaus

Sędziowie: SA Aleksandra Tobiasz-Skrzypek

SO del. Ewa Stryczyńska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Kapanowska

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2014 r. w Warszawie

sprawy M. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o ponowne ustalenie kapitału początkowego

na skutek apelacji M. K. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – (...) w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 5 kwietnia 2013 r. sygn. akt VII U 1421/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu Warszawa – (...)w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sygn. III AUa 1594/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie oddalił odwołanie M. K. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 16 sierpnia 2012 r. odmawiającej ponownego ustalenia kapitału początkowego.

Sąd Okręgowy wskazał, że odwołujący podniósł nieprawidłowe przyjęcie przez organ rentowy wynagrodzenia minimalnego za okres zatrudnienia od 1970 r. do 1983 r. w Zakładach (...) w W., gdyż nie jest ono odzwierciedleniem zarobków jakie uzyskiwał w tym okresie, tj. wynagrodzenie było powiększone o kwoty otrzymywanych premii, nagród, godzin nadliczbowych oraz dodatku za wysługę lat, jednak jak dodał nie posiada on na ten fakt żadnych dokumentów, gdyż zostały one zniszczone.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., uzasadniając, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ustalony z lat 1980-1989 i wynoszący 79,74 % jest najkorzystniejszy dla odwołującego, dlatego też zaskarżoną decyzją z dnia 16 sierpnia 2012 r. organ rentowy odmówił ponownego ustalenia kapitału początkowego. Organ rentowy wyjaśnił ponadto, że za okresy

zatrudnienia wskazane przez odwołującego tj. lata 1970-1983 uwzględnił wynagrodzenie minimalne, zgodnie z art. 15 ust. 2a 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. nr 153. poz.1227 ze zm.), bowiem M. K. (1) przedłożył jedynie świadectwo pracy wystawione przez Zakład (...). Natomiast organ rentowy za lata 1979-1983 przyjął wynagrodzenie wskazane na zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 11 września 2001 r. wystawionym przez (...) S.A.

Sąd I instancji poprzedził rozstrzygnięcie następującymi ustaleniami faktycznymi:

M. K. (1) urodzony w dniu (...), złożył w dniu 29 maja 2012 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o ponowne ustalenie kapitału początkowego z uwzględnieniem wynagrodzenia osiągniętego w latach 1970-1983. Organ rentowy, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, uwzględnił za okres zatrudnienia od 1970 r. do 1983 r. w Zakładach (...) w W. wynagrodzenie minimalne zgodnie z art. 15 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż odwołujący przedłożył jedynie świadectwo pracy wystawione przez Zakład (...) oraz przyjął za lata 1979-1983 wynagrodzenie wskazane w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 11 września 2001 r. wystawionym przez (...) S.A.

Decyzją z dnia 16 sierpnia 2012 r. odmówiono ubezpieczonemu ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego ponieważ nie mają zastosowania w jego przypadku przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2011 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2011 r., Nr 187, poz. 1112). Organ rentowy poinformował, że współczynnik "P" w wysokości 92,38 % i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynoszący 79,74 % ustalony decyzją z dnia 27 lipca 2009 r. jest dla M. K. (1) opcją najkorzystniejszą. Organ rentowy decyzją z dnia 27 lipca 2009 r., wobec nabycia przez odwołującego prawa do emerytury od dnia 16 lipca 2009 r. oraz nowych okoliczności mających wpływ na wysokość kapitału początkowego przeliczył kapitał początkowy na podstawie art. 185 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i ustalił wartość na dzień 1 stycznia 1999 r. Organ rentowy przyjął podstawę wymiaru kapitału początkowego w kwocie 973,54 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1980 r. do 31 grudnia 1989 r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 79,74 %, a podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 79,74 % przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową (tj. $79,74 \% \times 1\ 220,89\ \text{zł} = 973,54\ \text{zł}$). Organ rentowy uznał za udowodnione okresy składkowe w wymiarze 31 lat, 7 miesiące i 12 dni tj. 379 miesięcy, okresy składkowe dodane na podstawie art. 185 w/w ustawy w wymiarze 5 lat, 0 miesiące tj. 60 miesięcy, łącznie 439 miesięcy. Do okresów nieskładkowych zaliczył 1 miesiąc, 0 dni, tj. 1 miesiąc. Następnie organ rentowy dokonał obliczenia współczynnika proporcjonalnego określając go na 92,38 %. Kolejne czynności organu rentowego sprowadziły się do obliczenia wartości kapitału początkowego, który na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 153.464,52 zł.

Dalej Sąd I instancji wskazał, że organ rentowy w załączniku do decyzji z dnia 16 sierpnia 2012 r., poinformował, że do podstawy wymiaru kapitału początkowego za okresy zatrudnienia za lata 1970-1983 przyjął wynagrodzenie minimalne.

Sąd Okręgowy w toku postępowania ustalił również, że M. K. (1), w latach 1970 - 1980 pracował w Zakładach (...) w W. i otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 9.467 zł, był w VIII grupie i zarabiał 35 zł/h., a także pracował w stawce dniówkowej i akordowej. Odwołujący poza świadectwem pracy nie złożył żadnych dodatkowych dokumentów, gdyż jego dokumenty zostały zniszczone.

Sąd Okręgowy wskazał, że stan faktyczny ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, w tym aktach rentowych i aktach osobowych oraz zeznaniach odwołującego i świadków. Zdaniem Sądu zebrane w sprawie dowody, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i dają spójny obraz stanu faktycznego. Dokumenty nie były przez strony sporu kwestionowane, toteż okoliczności w nich opisane należało uznać za bezsporne i o wysokiej wartości dowodowej. Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującego się M. K. (1) oraz świadków J. K. i S. S. albowiem zeznania

przez nich złożone są logiczne, wzajemnie się uzupełniają oraz korespondują z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Świadcowie są osobami obcymi dla wnioskodawcy, a tym samym nie są oni zainteresowani wynikiem niniejszego postępowania, co także wpływa na ocenę wiarygodności ich zeznań. Ani ubezpieczony i ani świadkowie powołani w niniejszej sprawie nie wskazali wysokości uzyskiwanego przez niego wynagrodzenia w latach 1970-1980.

Sąd Okręgowy wskazał, że elementem spornym niniejszego postępowania było określenie czy organ rentowy słusznie odmówił odwołującemu ponownego ustalenia kapitału początkowego i ustalenie czy organ rentowy słusznie przyjął, przy ustaleniu wartości kapitału początkowego wynagrodzenie minimalne za okres zatrudnienia od 1970 r. do 1983 r. w Zakładach (...) w W..

Sąd I instancji powołał się na wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, OSNAPiUS rok 2005, Nr 3, poz. 43.) wskazując, że „postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego oraz prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. O zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują zatem okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy...”. Zdaniem Sądu Okręgowego przedmiotowe stanowisko Sądu Najwyższego pomimo faktu, iż odnosi się bezpośrednio do kwestii związanej z ubezpieczeniami rentowymi, to jednak na zasadzie analogii znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie, albowiem tezy tam zawarte stanowią normy uniwersalne dotyczące bezpośrednio problematyki odwołań od decyzji organu rentowego. Stanowisko Sądu Najwyższego uwidacznia, że wiążący w sprawie jest stan prawny obowiązujący w chwili wydawania decyzji oraz okoliczności, które legły u jej podstaw.

Zdaniem Sądu I instancji dlatego organ rentowy przyjmując w toku postępowania administracyjnego wynagrodzenie minimalne za okres zatrudnienia od 1970 r. do 1983 r. w Zakładach (...) w W. (brak zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu) działał poprawnie, albowiem organ rentowy porusza się w obrębie obowiązujących go przepisów zgodnie, z którymi spełnione muszą być wszystkie przesłanki formalne dotyczące składanych świadectw pracy oraz zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu.

Dalej Sąd Okręgowy powołał treść art. 174 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wskazując, że kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Na podstawie art. 174 ust. 2 w/w Ustawy przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Ponadto, zgodnie z treścią art. 174 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18 z tym, że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r., natomiast w myśl art. 5 ust 2 przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości okresy nieskładkowe uwzględnia się w wymiarze nie przekraczającym jednej trzeciej udowodnionych okresów składkowych.

Sąd Okręgowy wskazał, że dyspozycja powołanego art. 174 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odsyła do treści art. 15 w/w Ustawy, w myśl którego podstawę wymiaru emerytury i

renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z analizy powyższego przepisu wywieść można, że kapitał początkowy ma być odtworzeniem kwoty składek na ubezpieczenie społeczne, opłaconych przed dniem 1 stycznia 1999 roku, a zasady ustalania podstawy wymiaru emerytury zostały określone w art. 15 ustawy. Jego wysokość zależy zatem od udowodnionych okresów składkowych i nieskładkowych, podstawy wymiaru świadczenia, współczynnika określanego przez proporcję wieku ubezpieczonego i ustawowo określonego wieku emerytalnego oraz stażu. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury uwzględnia się przychód, stanowiący podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z okresu ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok zgłoszenia wniosku o emeryturę lub z dowolnych 20 lat kalendarzowych z wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku (art. 15 ust. 1 w/w Ustawy).

Ustalenie kapitału początkowego następuje przez obliczenie hipotetycznej emerytury, jaką ubezpieczony otrzymałby w dniu 1 stycznia 1999 r. (tj. wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), a następnie pomnożenie tej kwoty przez średnie dalsze trwanie życia osób w wieku 62 lat, ustalone na dzień 1 stycznia 1999 roku, tj. 209 miesięcy (o czym załącznik do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Dalej Sąd I instancji wskazał, że w przypadku nie udowodnienia okresów składkowych i nieskładkowych zgodnie z art. 15 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stanowi, iż jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Dokumentem potwierdzającym wysokość wynagrodzenia jest zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, wystawione przez pracodawcę lub prawnego następcę pracodawcy na druku ZUS Rp-7. Dokumentem takim może być też legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca odpowiednie wpisy o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia, dokonane przez pracodawcę lub następcę prawnego.

Dodatkowo stosownie do przepisu § 21 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U 2011 r. nr 237 poz 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Sąd Okręgowy biorąc pod uwagę powyższe ustalił, że organ rentowy słusznie przyjął, przy ustaleniu wartości kapitału początkowego wynagrodzenie minimalne okres zatrudnienia od 1970 r. do 1983 r. w Zakładach (...) w W., gdyż nie było możliwe ustalenie rzeczywistej wysokości wynagrodzenia odwołującego się uzyskiwanego w spornym okresie, gdyż M. K. (1) w toku postępowania nie przedstawił żadnego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za w/w okres (druk Rp-7), które by potwierdzały kwotę wypłacanego mu wynagrodzenia.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że wskaźnik wysokości podstawy kapitału początkowego ustalony przez organ rentowy decyzją z dnia 27 lipca 2009 r. został wyliczony w sposób prawidłowy i był dla M. K. (1) opcją najkorzystniejszą. Tym samym organ rentowy prawidłowo odmówił ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego w decyzji z dnia 16 sierpnia 2012 r.,

W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wniósł odwołujący, żądając wyrównania źle obliczonej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych emerytury od daty wydania błędnej decyzji, z podwyżką tego świadczenia o 400zł. Apelujący podniósł zarzut natury faktycznej polegający na niezgodności ustaleń faktycznych Sądu z materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że w latach 1970 - 1980 pracował w Zakładach (...) w W. jako brakarz. W świadectwie pracy wydanym w dniu 30 września 1983r. istnieje zapis, iż otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 9467 zł. w VII gr. I i zarabiał 35zł/h oraz otrzymywał 10% wysługi lat. Ani Sąd ani Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie wziął pod uwagę 10% - ego dodatku wysługi lat. W ciągu 13 lat pracy sam dodatek wysługi lat, udowodniony świadectwem pracy zwiększa wynagrodzenie odwołującego o tak znaczną kwotę, że nie daje to podstawy do obliczenia emerytury z wynagrodzeniem minimalnym.

Apelujący podkreślił również, że w zeznaniach przed Sądem wskazał, że jego wynagrodzenie było powiększone również o premie, nagrody oraz godziny nadliczbowe. Średnia miesięczna pensja wynosiła z tego tytułu około 11.500zł.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja M. K. (2) jest zasadna, o tyle, że doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego.

W myśl art. 386 § 4 k.p.c. poza wypadkami określonymi w ustawie sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.

Pojęcie nierozpoznania istoty sprawy szeroko komentowane było zarówno w orzecznictwie jak i w doktrynie. W świetle tychże wypowiedzi termin ten obejmuje szereg różnorodnych sytuacji, aczkolwiek jako wspólny mianownik wszystkich wskazać można na tezę płynącą z wyroku Sądu Najwyższego - Izby Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 stycznia 2001 r. I PKN 642/00 (opubl. Legalis, nr 54360), zgodnie, z którą rozstrzygnięcie przez sąd pierwszej instancji o żądaniu powoda na innej podstawie faktycznej i prawnej niż zgłoszona w pozwie stanowi nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 378 § 2 k.p.c. (w ówczesnym brzmieniu, odpowiednik obecnego art. 386 § 4 k.p.c.).

W realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy trafnie zidentyfikował przedmiot postępowania oraz okoliczności podlegające wyjaśnieniu w toku sprawy. Sąd ten bowiem zauważył, że elementem spornym niniejszego postępowania było określenie czy organ rentowy słusznie odmówił odwołującemu ponownego ustalenia kapitału początkowego i ustalenie czy organ rentowy słusznie przyjął, przy ustaleniu wartości kapitału początkowego wynagrodzenie minimalne za okres zatrudnienia od 1970 r. do 1983 r. w Zakładach (...) w W..

Jest to zgodne z twierdzeniami odwołującego, który na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2013 r. (k. 22 a.s.) wyartykułował żądanie uwzględnienia, przy obliczaniu kapitału początkowego, realnego wynagrodzenia z tytułu stosunku pracy, które uzyskiwał w latach 1970-80, w jego ocenie były one bowiem dla niego najkorzystniejsze.

Jak wskazano powyżej organ rentowy przyjął za okres 1970-1983 r. wynagrodzenie minimalne, wobec niewskazania przez skarżącego żadnych dowodów na wysokość wynagrodzenia.

Sąd I instancji, uznał te rozstrzygnięcie za prawidłowe, opierając się w szczególności na materiale zawartym w aktach rentowych, co zreferowane został już powyżej.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji pomimo przeprowadzenia czynności dowodowych w istocie uchylił się od rozpoznania istoty sprawy i wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla podjęcia w niej prawidłowej decyzji.

Co więcej można stwierdzić wręcz, że Sąd Okręgowy ograniczył się do wprost do powtórzenia informacji zawartych w dokumentacji zawartej w aktach rentowych, a wskazanych przez organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie k. (4-5 a.s.), nie wychodząc poza ten materiał.

Analiza dokumentacji dołączonej do akt sprawy, przeprowadzona przez Sąd II instancji pozwala przyjąć, że w materiale w niej zgromadzonym istnieją zasadnicze niejasności, których Sąd Okręgowy nie tylko nie rozstrzygnął, ale nawet nie odniósł się do nich w toku postępowania. W ocenie Sądu II instancji niewyjaśnione okoliczności są na tyle istotne, że nie sposób pominąć ich przy dokonaniu prawidłowej oceny prawnej w niniejszej sprawie.

Mianowicie w załączniku do decyzji ZUS z dnia 26 września 2003 r. poprzednio ustalającej wartość kapitału początkowego M. K. (1) (t. I, k. 17 a.r. oraz t. III k. 55 a.r.) organ rentowy powołując się na wysokość dochodu stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w latach 1979-1981 ponad 100 % średniego wynagrodzenia w danych roku kalendarzowym, a w latach 1982-83 odpowiednio blisko 99,17 % oraz 78,22 %. Ponadto w aktach tych zawarte są również:

- zaświadczenie o wynagrodzeniu (t. I, k. 37 a.r.) zawierające dane z lat 1979-1983 r., postaci konkretnych kwot,
- świadectwo pracy wystawione w 1983 r. zawierające informacje odnośnie wynagrodzenia (t. I k. 41 a.r.),
- oryginał legitymacji ubezpieczeniowej świadczeniobiorcy (koperta t. I k. 18 a.r.), gdzie na stronie 84-85 zawarto informacje o wynagrodzeniu M. K. (3) za 8 miesięcy pracy w 1983 r. oraz za miesiąc październik 1983 r.

Dokumenty te zawierają informacje, które w ocenie Sądu Apelacyjnego mogą wpłynąć na ocenę prawidłowości decyzji organu rentowego w zakresie określenia wysokości wynagrodzenia odwołującego. Powstaje bowiem niespójność pomiędzy twierdzeniami organu rentowego, a okolicznościami wskazanymi jako podstawa wydania zaskarżonej decyzji.

Wątpliwości tych nie usunął Sąd I instancji pomimo, iż zarzuty w tym zakresie podniósł odwołujący. Sąd Okręgowy poprzestając na twierdzeniach powołanych przez organ rentowy w istocie uchylił się od rozważenia i wyjaśnienia istotnych dla sprawy kwestii. Nie sposób bowiem świetle przedstawionych powyżej ustaleń uznać decyzje ZUS za prawidłowe jeśli oparte są one na stwierdzeniu, że brak jest informacji odnośnie wynagrodzenia skarżącego w okresie 1970-1983 podczas gdy organ rentowy powołuje w tym zakresie dane całkowicie bez wskazania ich źródła. Czyni to zasadniczo niemożliwym prawidłową ocenę zgodności z prawem zaskarżonej decyzji.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego powyższe sprawi, że Sąd Okręgowy podjął rozstrzygnięcie bez poczynienia stanowczych ustaleń w zakresie okoliczności faktycznych zgłoszonych przez odwołującego.

W konsekwencji uznać należy, że wypełnione zostały przesłanki pozwalające stwierdzić, że w sprawie doszło do nierozpoznania istoty sprawy.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy dążyć winien do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności tych, na które zwrócił uwagę Sąd II instancji.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Sędziowie: PRZEWODNICZĄCY

(...)

(...)